

LOVE & LUCK

SZERENCSES SZERELEM

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

Dream
válogatás

Addie a családjával Írországba utazik a nagynénje extravagáns esküvőjére, remélve, hogy elfelejtheti szerelmi bánatát és azt a bizonyos meggondolatlan tettét, amivel bátyja, Ian nyaggatja. Már alig várja, hogy az esküvő után meglátogassa régi barátnőjét Olaszországban, és a napsütés és fagyalt gyógyító erejével maga mögött hagyja a bátyját és az összes problémáját.

Aztán váratlanul rábukkan egy szokatlan útikalauzra, a Csalódás ért? - Utazz Írországba! egyik kallódó példányára a szállodai könyvtár poros polcán, és végre kezdi szebbnek látni a világot. Amikor pedig hirtelen változás következik be utazási terveiben, a lány egy fergeteges, a Smaragd-szigetet átszelő kalandozás közepén találja magát a világ legkisebb autójában lannel és a fiú tagadhatatlanul helyes, ír akcentussal beszélő barátjával, Rowannel. Ahogy elhalad a lélegzetelállító zöld dombok, a számtalan várkastély és a sok, tündérmesébe illő erdő mellett, Addie azt reméli, hogy különös könyve nemcsak az összetört szívét fogja begyógyítani, hanem a béke is helyreáll közte és a bátyja között.

Hacsak el nem tévednek valahol útközben.

JENNA EVANS WELCH

csillapíthatatlan vágya az olvasás iránt egyenes irányban vezetett oda, hogy felnőttként író nő váljon belőle. A New York Times bestsellerszerzője és a Love & Gelato - Firenzei nyár írója. Amikor épp nem ír, a gyerekeivel van elfoglalva, vagy házuk konyhájában alkot művészi rendetlenséget.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jennaevanswelch.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A Love & Gelato - Firenzei nyár New York Times bestsellerszerzőjétől egy írországi utazás hangulatos története tele szerelemmel, kalandokkal. És az is kiderül, mit jelent valójában a család.”

Barnes and Noble

„Az író nő fantasztikus tájakra vezeti az olvasóit. Ez a varázslatos vidék nemcsak a szereplőket változtatja meg, hanem mindenkit, aki a könyv lapjait olvassa.”

Goodreads

„Jenna Evans Welch üdítő szeretettel, nevetéssel, barátsággal meg rengeteg vidámsággal vezet át a csodás Írország festői zöld tájain. És mindeközben az összetört szíveket is meggyógyítja.”

School Library Journal

„Sugárzó színek kavargó áradata, vadul tajtékozó hullámok, zabolátlan időjárás, valamint káprázatos helyszínek ragadják magukkal az olvasókat. Mindemellet ez egy bűbájos történet a családról, a szerelemről és az egész életre szóló élményekről.”

Kirkus Reviews

„Kihagyhatatlan regény. Szívmelengető és életszerű, ahogy Addie megpróbál túllenni élete első szerelmi csalódásán. És ebben segítségére van Rowan, aki azonnal rabul ejti az olvasót, valamint lan, a művészlelkű báty, akire minden lány vágyik.”

Booklist

**Dream
válogatás**

LOVE & LUCK

SZERENCSÉS SZERELEM

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

— részlet —

Előszó

ÉLETEM EDDIGI LEGROSSZABB NYARA.

Ez a gondolat cikázott át a fejemem. Nem az, hogy *zuhanok*. Nem is az, hogy *épp most löktem le a tesómat a Moher-sziklákról*. Vagy hogy *a nagynéném ki fog nyírni, amiért tönkretettem a nagy napját*. *Életem eddigi legrosszabb nyara* – csupán ennyi.

Kijelenthetjük, hogy a prioritásaim tekintetében nem hoztam a legjobb formámat.

Mint ahogyan a hegy lábánál fetrengve sem.

Mire legurultam a hegy aljára, már vagy tíz sáros pocsolóban meghemperegtem. Végül valami állati eredetű ragacsban sikerült elterülnöm, mégsem ez volt a legrosszabb az egészben. Menet közben ugyanis nekiütköztem valami keménynek, és a tudóm őrjöngve próbálta felidézni, mi is a feladata. *Lélegezz!* – könnyörgtem neki. *Csak lélegezz!*

Végre levegőhöz jutottam. Behunytam a szemem, miközben kényszerítettem magam, hogy megnyugodjak és ötig számolva beszívjam, majd kiengedjem a levegőt – vagyis tettem, amit tennem kellett, valahányszor kiszorítják belőlem a szuszt. Márpedig ez velem gyakran megeshet.

Amúgy a futballedzőm *agressziótényezőnek* hívja a jelenséget. Lényege, hogy amikor megérkezünk egy olyan iskolába, ahol a játékosok úgy néznek ki, mint Attila, a hunok királya,

lófarookkal, beindítom a kis magánszámomat. Valóban kiszorítják belőlem a szuszt – ez a specialitásom. Habár olyankor stoplis cipő és mez van rajtam, nem pedig rúzs és magas sarkú.

De hol van Ian? Az oldalamba gurulok, tekintetem a bátyám után kutat. Hozzám hasonlóan ő is a hátán landolt, tengerész-kék zakója félig lecsúszva, áll a parkolóban veszteglő hatalmas turistabuszok felé mutat. Viszont tőlem eltérően meg sem mozdul.

Egyáltalán nem.

Jaj, ne! – ugrottam talpra teljes pánikban a látványtól. Magas sarkúm beleakadt a ruhám szegélyébe, s míg azzal bajlódtam, hogy kiszabadítsam magam a fogságából, jelenetek peregettek le előttem abból a gagyi, újraélesztéssel foglalkozó ismeretterjesztő filmből, amit bioszón játszottak le a suliban. A szájon át lélegeztetéssel kezdjem? Vagy a mellkaskompresszióval? Miért is nem figyeltem az órán?

Már épp azon voltam, hogy nekiállok az egésznek, amikor a bátyám szemei váratlanul felpattantak.

– Ian? – suttogtam.

– Húha – szólalt meg elhaló hangon, miközben felbandzsított az égre és próbaképp megmozdította az egyik karját, majd a másikat.

Megkönnyebbülten dőltem hátra, szemembe könnyek szöktek. Igaz, hogy lelöktem a tesómat a hegyoldalról, de legalább nem öltem meg. Így mindjárt más!

– Haladjunk tovább, közben nézzenek fel! – Ledermedtem. A hang brit akcentussal szólt és túl közelről. – Hag’s Head egy kicsit távolabb van. Óh, és nézzék csak, épp egy esküvő zajlik odafenn! Mindenki látja az elragadó menyasszonyt? És... ó, jaj! Azt hiszem, elvesztette az egyik koszorúslányt. Egy apró,

levendulakék koszorúslányt. Hahó, te apró levendulaszínű koszorúslány! Minden rendben? Úgy tűnik, lezuhantál.

Megpördültem és ugrásra készen vártam, vajon ki minősít le apró, levendulaszínű koszorúslánnyá, ám az elém táruló látványtól azt kívántam, lennék bár még apróbb. Mert nem csupán arról volt szó, hogy Iannel jóval közelebb pottyantunk a sétányhoz mint azt feltételeztem, hanem még a cseresznyepiros poncsót és széles karimájú kalapot viselő idegenvezető is pont mellettünk haladt el nyomában egy csapat lelkes turistával. Mondanom sem kell, egyikük sem az elragadó tájat vagy akár az elragadó menyasszonyt nézte, aki történetesen a nagynéném, Mel volt. Valamennyien *engem* bámultak. Mind a harmincan.

Valószínűleg nem láttak még verekedést esküvőn.

Viselkedj higgadtan!

Felgyenesedtem, lesimítottam a szoknyámat.

– Csak egy kis botlás – jelentettem ki vidáman. *Hoppá!* A „kis botlás” kifejezés nem is igazán szerepelt a szótáramban. És vajon kié ez a gépies hang, ami a számból jön?

Az idegenvezető rám bökött az esernyője hegyével.

– Ti tényleg legurultatok arról a nagy dombról?

– Nagyon úgy fest – vágtam rá könnyedén, holott legszívesebben letagadtam volna. *Á, dehogy! Csak szundítottam egyet itt a tehénlepényben.* Ianre sandítottam. Halottnak tettezte magát. Na, persze.

– Biztos vagy benne, hogy nem esett bajod?

Ez alkalommal igyekeztem nyomatékot adni a hangomnak.

– Biztos.

Valójában ezt értettem alatta: *Most már hagyjanak minket békén!*

Működött. Az idegenvezető szúrós szemmel nézett vissza rám, aztán megmarkolta az esernyőjét, kotkodácsolt egyet

a csoportjának, mire azok vonakodva elindultak, akár egy óriási százlábú. Ezzel legalább megvolnánk.

– Igazán kisegíthetél volna, amikor ezek bámultak meg faggattak – intéztem a szavaimat az ideiglenesen mozdulatlan Ianhez.

Nem reagált. Ez annyira jellemző rá. Manapság, hacsak épp nem hízeleg nekem, hogy mossam őt tisztára a szüleink előtt a nyáron történtek miatt, a bátyám rám sem néz. Nem mintha hibáztatnám érte. Én is alig tudok a tükörbe nézni, és én voltam az okozója mindennek.

Egy esőcsepp hullott rám. Aztán még egy. *Ez most komoly?* Vádlón tekintetem fel az égre, könnyökömet az arcom mellé vontam és a hajlatába döntöttem a fejem, számba vettem a lehetőségeimet. Úgy tűnt, vagy a hegyoldalban megbúvó, hobbitlakra emlékeztető szuvenírboltok egyikében találunk menedéket, vagy pedig szépen visszamasírozunk az esküvőre, ahol anyánk haragjával találjuk szembe magunkat. Nekem viszont eszem ágában sem volt idejekorán visszatérni a tűzvonalba.

Hallgattam, ahogy a hullámok hevesen a sziklákhoz csapódnak; a szél hangfoszlányokat sodort le a hegytetőről, akár a pillangókonfettit, amit néhány perccel korábban még mi szórtunk szét:

Te is láttad?

Mi történt?

Jól vannak?

– Nem, nem vagyok jól! – Ordítottam erre vissza, ám a szél elnyelte a szavaimat. Egészen pontosan egy hete és három napja nem voltam jól, amikor is Cubby Jones – a fiú, akit egész nyáron próbáltam becserkészni, és akibe egész tinikoromban fülig szerelmes voltam – úgy döntött, hogy porrá zúzza a szívemet és

odaveti az egész futballcsapat elé. *Ian* futballcsapata elé. Nem csoda, hogy azóta nem bír rám nézni.

Szóval nem. Egyáltalán nem voltam jól. És még nagyon-nagyon hosszú ideig nem leszek jól.

Még az is lehet, hogy soha többé.

Wild Atlantic Way

Én vagyok az megint, cicabogár. Most egy különösen fontos tanáccsal szolgálok, amennyiben épp az utadat tervezed. Figyelmesen olvasd el, mert egyike a könyvben felbukkanó néhány alapvető szabálynak! Felkészültél? Íme: *Ha először jársz Írországbán, semmiképp se kezd azzal, hogy a fővárosba, Dublinba látogatsz!*

Tudom, durván hangzik. Azt is tudom, hogy bomba ajánlat kínálkozik Dublinba azon az utazási honlapon, amit már egy hete vizslatsz, de hallgass végig! Számos oka van, hogy figyelembe vedd a tanácsomat, ám a legfőbb ez:

Dublin *pokolian csábító hely.*

Tudom, most mi következik, cukorfalat. Vitába szállsz velem, és a mellett fogsz érvelni, hogy a pokolban nincs semmi vonzó, amire viszont én azt mondom, hogy ott aztán érdekes emberekkel találkozhatsz – és azok a pezsgő tavak! Kitűnő hely a feszültségoldásra.

No de ne térjünk el a témánktól.

Lényegében Dublin úgy működik, mint egy porszívó: te pedig a kedvenc fülbevalód hiányzó fele vagy, az,

amelyik már újév óta nincs meg. Ha túl közel kerülsz ahhoz a városhoz, egyszerűen magába szippant és esélyed sincs épen megúszni. Túl színpadias vagyok? Nem baj. Túl sok metaforát használok? Annál jobb. Mert Dublin valóban drámai hatást kelt és nem lehet elég metaforával jellemezni. Tele van érdekes múzeumokkal, a szobroknak vicces és furá becenevet adnak, a kocsmákból pedig dőlnek a világ legjobb zenéi. Bármerre mész, mindenhol belebotlasz valamibe, amit ki akarsz próbálni, meg akarsz nézni, vagy kóstolni.

És ez itt a probléma gyökere.

Sok-sok megfontolt utazó érkezett már Dublinba azzal a szándékkal, hogy eltöltenek ott egy-két átlagos napot, mielőtt bebarangolnák Írország többi részét. Ehhez képest egy héttel később még mindig a fővárosban rostokoltak, a kilencvenedik körüket hajtották fel Temple Bar pubban két kobold hógömb és egy túlázott pólókkal teli szatyor társaságában.

Ugyan, lejárt lemez ez már.

Épp ezért nyomatékosan felhívom rá a figyelmet, hogy mindenki nyugaton kezdje az országjárást, pontosabban a Wild Atlantic Wayen induljon el. Egészen pontosan Burrennél és a Moher-szikláknál kezdje.

És majd innen folytatjuk.

HÁZI FELADAT SZÍVFÁJDALOM ELLEN: *Meglepetés!* Miközben végigporoszkálunk ezen a vad szigeten, folyamatosan ellátlak apró utasításokkal, hogy minél jobban megismerd Írországot, és minél kevésbé gyötörjön

a teherként rád nehezedő szívfájdalmad. Tudni szeretnéd az első feladatot?

Olvass tovább! Nem, nem viccelek. Olvass csak tovább!

Részlet a „Szerelmi csalódás ért? – Utazz Írországba!; avagy rendhagyó útikalauz a Smaragd-szigethez” című könyv harmadik kiadásából.

– VESZEKEDTETEK. A SZERTARTÁS ALATT. – VALAHÁNYSZOR
anya mérges volt, a hangja három oktávval lejjebb csúszott és
olyan dolgokra világított rá, amelyekkel mindenki tisztában
volt.

Elkaptam a tekintetem az ablakom előtt elszáguldó ezernyi
zöld árnyalatról, és nyugalmat erőltetve magamra mélyet léle-
geztem. A ruhám sáros, merev túllszoknyává állt össze rajtam,
a szemeim durván feldagadtak. De ne panaszkodjunk: Ian sze-
mei sokkal rosszabbul festettek. – Anya, a szertartásnak akkor
már vége volt; mi...

– Rossz sávban vagyunk! – ordított fel Archie.

Anya káromkodva tért át a bal oldalra, elkerülve ezzel
a frontális ütközést egy közeledő traktossal, miközben én bele-
mélyesztettem a körmeimet a legközelebbi élő húsba, ami tör-
ténetesesen a legidősebb bátyámé, Walteré volt.

– Addie, állj le! – rántotta el a karját vonítva. – Az hittem,
megegyeztünk, hogy többet nem fogsz halálra marni.

– Épp most úsztunk meg egy végzetes ütközést egy hatal-
mas mezőgazdasági járművel. Pillanatnyilag képtelen vagyok
magamon uralkodni – csattantam fel, miközben pár millimé-
terrel arrébb löktem őt. Az elmúlt hetvenkét órát a két idősebb
bátyám közé préselődve töltöttem a legkülönbözőbb féle-fajta
járműveken, úgyhogy a klausztrófóbiám elérte a legfelső szin-
tet. Már csak egy hajszál választott el attól, hogy verekedni
kezdjek. Újból.

– Anya, ne hallgass rájuk, nagyszerűen megoldottad a dol-
got! Bő hét centi volt a traktor és közted – szólalt meg ekkor
a másik bátyám, Archie, majd átnyúlt a fejtámaszon és meg-
paskolta anyánk vállát. Kék szemei résnyire szűkültek, ahogyan
rám nézett és hangtalanul felém suttogetta: *Ne borítsd ki!*

Walttal összenéztünk. A pasas a reptéri gépkocsikölcsönzőben azt állította, egy, maximum két óra kell hozzá, hogy anya megszokja az ellentétes forgalmi rendet, ehhez képest már több mint negyvennyolc órája vagyunk úton és valahányszor beülünk az autóba, ugyanúgy összerándul a gyomrom, mint a vidámpark rozoga, lovacskás körhintáján. *Küszöbönálló katasztrófa*. Személy szerint a repülőtéri gépkocsikölcsönzős pasast tettem felelőssé mindazért a tartós érzelmi és pszichológiai károsodásért, ami idáig ért.

Egyedül Iant – aki az utazási betegsége miatt örök kiváltságosként foglalhatta el az első ülést – nem rendítették meg az események. Leengedte az ablakot, bebocsátást engedve ezzel a hűvös, tehénszagú levegőnek, és közben rá jellemző módon folyamatosan rázta a lábát.

Ianról két fontos dolgot kell tudni. Egy: megállás nélkül izeg-mozog. Ő a legkisebb bátyám, csupán néhány centivel magasabb nálam, ám ez senkinek sem tűnik fel, annyi energia szorult belé. És kettő: fura ingerküszöbe van. Ha nagyon dühös, teljes némaságba burkolózik. Mint most. Egyéb esetben úgy ordít, mint mi.

Előredőlök, hogy még egy pillantást vessek a szeme alatti monoklira. Sárcsik fut végig a füle alatt, hajába fűszálak gyűltek. A szeme tényleg meg van duzzadva. De miért ennyire duzzadt a szeme?

Mintha csak kitalálta volna a gondolatomat, Ian óvatosan megérintette a bőrt a szeme alatt.

– Veszekedtünk volna? Ugyan már, anya! Csak egy kis vita volt köztünk. Észre sem vették az emberek. – A hangja nyugodt volt, szinte unott. Nagyon igyekezett, hogy meggyőzze anyánkat.

– A vita arra utal, hogy nem volt erőszak. Én viszont ökölharcot láttam. Ami egyértelműen dulakodást jelez – kotyogott közbe Walter. – Ja, és nézzétek meg Ian szemét!

– Ti csak ne nézegessétek a szememet! – morogta Ian, ki-zökkenve sztoikus nyugalmból.

Persze mindannyian rámeredtünk, beleértve anyát is, mire az autó azonnal sodródni kezdett az úttest szemközti oldalára.

– Anya! – ordította Archie.

– *Tudom!* – csattant fel anya, és balra húzódott.

Tényleg megsebeztem Iant. A szívem már épp összeszorult volna a száanalomtól, amikor észhez tértem. Nincs helye a büntudatnak. Amúgy is tele vagyok önváddal, szégyennel és önutálattal. Ráadásul Ian *megérdemelte* azt a monoklit. Ő emlegette folyton Cubbyt, szinte kínzott velem. Mintha csak egy tüzes nyállal szurkált volna valahányszor úgy tartotta kedve.

Ian hangja szólal meg a fejembe – az elakadt lemez, amely már tíz napja forog. *El kell mondanod anyának, mielőtt mástól tudja meg!*

Ideges rángás futott végig a lábamon; gyorsan áthajoltam Archie-n és leengedtem az ablakot, hogy friss levegőhöz juszak. *Ne gondoldj Cubbyra! Ne gondoldj az iskolára! Ne agyalj folyton!* A gimnázium harmadik osztályától négyezer mérföld távolságra voltam és csak tíz napra kerültem ki belőle – a maradék időmben igazán nem kellene a katasztrófa helyszínére gondolnom, pláne, hogy hamarosan visszatérek oda.

Feszült figyelemmel bámulok ki az ablakon, megpróbálok a látványra koncentrálni. A tájat elbűvölő házak és kis hotelek pettyezik, színes ajtók rikítanak a friss, fehér vakolaton. Mosott ruhák száradnak a kifeszített köteleken, előre-hátra himbálja

őket az ír szél, eső szítál, a tehenek és a juhok karámjai pedig a házakhoz közel, szinte a hátsó udvarban vannak.

Még mindig nem hiszem el, hogy itt vagyok. Egy esküvő helyszínének kiválasztásánál eszünkbe sem jutna Írország esős, szélfútt nyugati partján keresgélni – kivéve a nagynénémet. Ő ugyanis pontosan erre vágyott: a Moher-sziklákra. Minél több szélre, esőre és magas sarkakon való botladozásra. Ám annak ellenére, hogy a tesóimnak kellett felcipelniük a hegyre a nagynéném új rokonságát, és az esküvői szertartás alatt végig bokáig a sárban cövekeltünk, teljesen meg tudom érteni, miért választotta a nagynéném ezt a helyet.

Először is nagyszerű esküvői videót lehet itt készíteni. Mel néni utazó filmes csapata – néhány harminchoz közeli fickó, alaposan átgondolt arcszörzettel – arra kényszerített minket, hogy kétszer is zavarjuk le a bevonulást, miközben ők felvették, ahogy a menyasszony art deco ruhájába belekap a szél, és ettől mégsem festett úgy, mint egy felfújható, integető reklámfigura a helyi autókereskedésből, hanem kecses volt és fennkölt. Majd miután mind beálltunk a helyünkre, a látkép, a *lenyűgöző* táj vette át az uralmat a felvételeken. Meredek sziklafal zárta el a lágy, zöld vonulat útját, alatta az óceán, ahol a hullámok elragadtatva dobálták magukat a szirthez.

Az ősi, vadregényes sziklákat nem hatotta meg a tény, hogy a nyarat a saját életem romba döntésével töltöttem. *Nyilvánosan megtiporták a szívedet?* – kérdezik a sziklák. *Ugyan! Nézd, hogyan töröm millió szikrázó cseppé a következő hullámot!*

A látvány egy darabig kiszorított minden egyéb gondolatot. A kamerákat, Cubbyt, meg a dühös testvért. Több mint tíz napja először jutottam némi nyugalomhoz. Mióta Ian hozzám hajolt és azt suttogta: *Mikor fogod elmondani anyának?*, mindaz

az aggodalom, ami felgyülemlett bennem, felrobbant a mellkasomban.

Miért nem tud a bátyám végre leszállni rólam?

Walter leengedte az ablakát, alapos kereszthuzatot keltve ezzel a kocsi hátuljában. Vidáman felsóhajtott.

– Mindenki látta, ahogyan verekedtetek. Egyszerre sziszszentünk fel, amikor a szakadékba zuhantatok. Fogadni mernék, hogy legalább az egyik operatőr felvette. Aztán ott volt az a turistacsoport. Beszéltetek velük, nem igaz?

Ian abbahagyta a lábrázást, keze ökölbe szorult.

– Fogd már be, Walt! – fordult felé dühösen.

– Hé! Ti, mindannyian ... – kezdett bele anyánk, majd hirtelen elsápadt. – Jaj, ne!

– Mi? Mi az? – Archie a nyakát nyújtogatta, válla a füléhez ért. – Körforgalom – mondta pontosan olyan hanghordozással, ahogyan a NASA egyik tudósa jelentené be: *tűzes, pusztító meteorit közeledik.*

Összekapaszkodtam a bátyáimmal. Walter megragadta a biztonsági övét a mellkasánál, Archie pedig oktatói üzemmódban utasításokat vakkantott.

– A vezető a körforgalmon belül marad. Akkor adsz elsőbbséget, amikor belépsz, nem mikor már bent vagy. *Összpontosíts és bármi is történjen, ne taposs a fékre!* Meg tudod csinálni.

Úgy hajtottunk be a körforgalomba, mint egy cápatámadás fenyegette örvénybe, mindegyikünk visszatartotta a lélegzetét kivéve anyát, aki hangosan fújtatott, és Iant, aki a szokásos módon izgett-mozgott. Amikor végre kijutottunk, a hátsó ülésen egyszerre lélegeztünk fel, a vezetőülés felől pedig még egy utolsó szitokszó hallatszott.

– Szép munka volt, anya! Ha így veszed a következő körforgalmat is, nyerők leszünk – jelentette ki Archie, miközben kiszabadította a felkarját a szorításomból.

Walt előredőlve rázta le magáról csimpaszkodó ujjaimat.

– Anya, légy szíves, fejezd be a káromkodást! *Szörnyen* hangzik a te szádból.

– Ugyan már, káromkodni mindenki képes – felelte ő erre bizonytalanul.

– Neked viszont sikerült erre rácsafolnod – szállt vitába Walt. – Emögött koncepció van, bizonyos szavak összetartoznak. Nem dobálhatod őket ide-oda egy mondatban.

– Benneteket foglak mindjárt kidobálni – mondta erre anyánk.

– Látod, ez már sokkal jobban hangzik? – felelte Walt. – Maradj a régi szép beszólogatásoknál! Azoknak legalább van értelmük.

– Lényeg a szöveggörnyezet. És a forma iránti tisztelet – tette hozzá Ian, aki láthatóan visszanyerte a nyugalalmát. Zavaromban a sáros szoknyámat babráltam. Vajon a bátyám tényleg megnyugodott, vagy inkább a dühét palástolja?

Archie mérgesen nézett végig rajtunk.

– Anya olyan sorrendbe teszi a szavakat, amilyenbe csak akarja. Ha ez az ára, hogy épségben visszakerüljünk a szállodába. Emlékezz, mit tanultál a vállalkozói meditáción, anyu. *Menj oda, ahol erőt meríthetsz!*

– Nagyszerű – sóhajtott fel Ian. – Megidézted a Catarinát.

– Pedig nincs is rá szükség – tettem hozzá.

Anya fenyegető pillantást vetett ránk. Tizenhárom hónappal ezelőtt a jóganadrágjait és a túlméretezett pólóit kiskosztümökre és selyemblúzokra cserélte, valamint beszerezte egy

helyi ingatlanguru, Catarina Hayford motivációs hangkazetáit, többek között a *Legyél te a vállalkozás!* Érezd a *vállalkozást!* címmel. Igazából nem is gúnyolódhatunk rajta, mivel egy év alatt a munkahelyén lekörözte a nála jóval tapasztaltabb kollégáinak kilencven százalékát, ráadásul felkerült a fényképe az ügynöksége hirdetőtábláira. Ez pedig azt jelenti, hogy Seattleben szinte nincs olyan hely, ahol ne látnám, ahogy diadalittasan mosolyog le rám. És amióta ennyire belevetette magát az új szakmájába, vannak napok, amikor többet látom őt a plakátokon, mint otthon.

– Jut eszembe: miért is fizettem, hogy valamennyien Írországba utazzunk? – csattant fel anya.

– Nem te fizetted az utat, hanem Mel néni – zendített rá Walt. – Egyébként Addie és Ian produkciója nélkül hihetetlenül unalmas lett volna az esküvő, dacára a pazar helyszínnek. – Oldalba bökött. – Az volt a kedvenc részem, amikor a kishúgom lelökte Iant a szikláról. Szándékosan! Mint *A herceg menyasszonyában*, ahol Boglárka lelöki Wesley-t, aki erre legurul a dombról és azt ordítja: *Ahogy óóóóóóhajtod!*

– Két dolog – fordult hátra Ian; hosszú haja a vállát söpörte. Egyenesen rám nézett. – Egy: félreérthetetlen utalás a filmnek az Őrület Szikláji jelenetére, mivel azt itt, a Moher-szikláknál forgatták. Kettő: *láttad egyáltalán, mi történt?*

Walter élesen beszippantotta a levegőt.

– Miért nem szólt nekem erről előre senki? Igazad van. Pont, mint az Őrület Szikláji, mintha csak újrajátszottuk volna a jelenetet...

– Ó, fogjátok már be! – szóltam közbe olyan fenyegetően, amennyire csak tudtam. Ha Walter rákezd, pöfög és pöfög, akár egy gőzmozdony. Hangos és nem áll le.

– Vagy mi lesz? Engem is lehajítasz a szikláról?

– Több volt az egy kósza ütésnél – mondta Archie. – Egy igazi jobbhorog. Le a kalappal a technikád előtt, Addie, lenyűgöztél.

Ian hirtelen megfordult, és ez alkalommal rám nézett feldagadt szemhéja alól.

– Nem ő lökött le a szikláról. *Megcsúsztam.*

– Ja, persze – nevetett fel erre Walter. – Mented az egódat, ugye, haver?

A két könyökömet Walter, illetve Archie lábába mélyesztettem, erre ők elkapták a karomat, én pedig nagy nehezen tudtam csak kiszabadulni a szorításukból.

– A domb túlsó oldalán gurultunk le. Egyikünk sem volt veszélyben.

Walter a fejét ingatta.

– Szerencsétek volt. Mel néni sohasem bocsátaná meg nekünk, ha *gyilkosságot* követtünk volna el az álomesküvőjén. – A *gyilkosság* szót kísértetiesen suttogva ejtette ki, akárcsak a narrátor a bátyám kedvenc bűnügyi tévéshow-jában.

– Képzeld csak, mekkora nézettsége lenne egy ilyen esküvői különkiadásnak! – gúnyolódott Archie. – A HGTV imádná benneteket. Szerintem saját valóságshow-t kapnátok: a nemzetközi esküvőromboló rejtélyes esetei a bérgyilkossal. Vagy bérgyilkosnövel.

– Fejezzétek be, mindannyian! – Anya elkapta a kezét a kormányról, és megdörzsölte a jobb halántékát. – Tudjátok mit? Megállunk.

– Anya, mégis mit csinálsz? – ordítottam, miközben a mögöttünk haladó autók dudaszólamai kíséretében az útpadkára döccentünk. Ha csak a szükségesnél egyetlen perccel is tovább

kell maradnom itt a hátsó ülésen beékelődve, ki fogok borulni. – Mögöttünk egy egész autósor kígyózik. És itt nincs rendes leállósáv.

– Igen, Addie, tisztában vagyok veled. – A kocsit nagyot rándulva állt le, mi pedig előreestünk. – De most fontosabb dolgunk van.

– Annak a veszekedésnek ott a szikláknál száz százalékban Ian az oka – törtek elő a szavak csikorogva és önkéntelenül a számból, mire mindhárom bátyám rémulten meredt rám. Épp most szegtem meg ugyanis a Bennett testvérek első számú szabályát: *Sohasem lökjük be egymást a busz alá*. Habár a Cubby-féle dolog óta új szelek fújtak nálunk. Talán a régi szabályok érvényüket veszítik.

Ian arca eltorzult a dühtől.

– Te vagy az, aki...

– ELÉG LEGYEN! – Anyánk hangja úgy visszhangzott az utastérben, akár a gongütés. – Nem érdekel, *ki* kezdte. Az sem érdekelne, ha Addie mézzel bekent volna, aztán belökött volna a medve barlangjába. Tinédzserek vagytok, gyakorlatilag felnőttek. És én torkig vagyok az állandó veszekedéssel. Lees-tetek a hegyoldalról. Egy esküvő kellős közepén.

A medve barlangja? És méz? Anyának élénk a fantáziája. Walter felnyerített, ám anyánk pillantásától rögtön az arcára fagyott a mosoly. A következő célpont Ian volt.

– Csupán egy év választ el az egyetememtől, és ha azt hiszed, hogy el fogom tűrni a lehetetlen viselkedésedet, hát tévedsz. És te, Addie, tizenhat éves létedre az önuralmad annyi, mint egy tízévesé.

– De hát... – kezdtem bele, ám ekkor Archie belenyomta a könyökét a bordáim közé, én pedig kétrét görnyedtem.

Részéről ez egy óvintézkedés volt, egy gesztus. Ha meg akarom úszni ezt az egészet, *muszáj* csendben maradnom. És anyának is igaza van. Olyan hevesen törnek fel és nyilvánulnak meg az indulataim, hogy valóban küszködöm velük. Nem tudom korábban tartani őket, és sokszor kerültem már bajba emiatt.

– Ti ketten annyira közel álltok egymáshoz – folytatta anya. – A legközelebb valamennyiőtök közt. Voltak évek, amikor tudomást sem vettetek másokról. Mi folyik itt? Mitől más ez a nyár?

Hirtelen csend támadt az autóban. Néma csend. Csupán az ablaktörlők csapkodták surrogva az esővizet egyik oldalról a másikra. *Ez a nyár, ez a nyár, ez a nyár*, hallottam ki belőle. Ian lábrázása csillapodott, az arcomon éreztem a bátyám tekintetét, a sürgető kényszerrel: *Mondd el anyának!*

A pillantásomat Ianre emeltem, és elutasító üzenetet küldtem felé: *Nem. Mondom. El.*

– Rendben. Tehát nem vagytok hajlandók beszélni róla. – Anya a kormánykerékre csapott, mire összerezsentünk. – Ugye tudjátok, ha apátok is itt lenne, az első járáttal utazhatnátok vissza Seattle-be?

Iannel egyszerre egyenesedtünk fel ültünkben.

– Anya, ne! Muszáj Olaszországba utaznom. Meg kell látogatnom Linát! – kiáltottam fel.

– Ezt azért át kellene gondolnod, anya – tette hozzá Ian komoran.

Anyánk erre úgy kapta fel a kezét, mintha a tenispályán egy fonáklövessel próbálna hárítani. – Egy szóval sem mondtam, hogy nem mehettek.

– Jesszus, Addie, állj már le! – suttogta Walter. – Majdnem lefejeled a szélvédőt.

Visszazöttyentem az ülésre, éreztem, ahogy lassan oldódik bennem a pánik. Mel nénikénk esküvőjében az volt a legjobb – leszámítva persze a káprázatos helyszínt –, hogy Európa jöhettünk, a kontinensre, amely elrabolta tőlem a legjobb barátnőmet nyár elején.

A nagynéném valamennyiünk számára megszervezett egy, az esküvőt követő írországi körutazást, nekem azonban sikerült rábeszélnem a szüleimet, hogy helyette Olaszországban tölthessek néhány napot Linával. Nem láttam őt, amióta Firenzébe költözött az apjához, Howardhoz, egészen pontosan kilencvenkét nappal ezelőtt, amelyből minden egyes nap maga volt az örökkévalóság. Kizárt, hogy ne találkozzunk. Különösen most, hogy nagy valószínűséggel ő maradt az egyetlen barátom.

Ian is megkönnyebbülten dőlt előre, miközben szoros spirálba tekergette a haját. Állítom, hogy csak azért növesztette meg, hogy eggyel több dolog legyen a keze ügyében, amit babrálnak.

– Félreértés ne essék – folytatta anya –, mindkettőtököt haza kellene küldenem, viszont rengeteget költöttünk azokra a jegyekre Firenzébe. És ha nem tölthetek egy kis időt távol tőletek, meg az állandó marakodásotoktól, biz’ isten meghibbanok.

Újult erővel lángolt fel bennem a harag.

– Esetleg valaki elmagyarázná nekem, miért kell Iannek velem jönnie Olaszországba?

– Addie! – csattant fel anya, Ian pedig beszédes pillantást küldött felém: *MOST fejezd be!*

Álltam a tekintetét, farkasszemet néztünk. Jó, tényleg be kellene fognom a számat, de a kérdésem akkor is jogos! Ugyan miért jönne, ha egyszer ki nem állhat?

– Nos, a menetrend a következő – vet véget néma párba-junknak anyánk. – Holnap reggel Archie, Walter és én elindulunk a körutazásra, ti ketten pedig Firenzébe mentek. – Lassan beszélt, szavai úgy követték egymást, akár a sorba rakott dominó, és én lélegzet-visszafojtva vártam, mikor borul az első.

De nem.

Tíz másodpernyi csend után felpillantottam, hangomban leplezetlen reménység bujkált.

– Ennyi? Tényleg elutazhatunk?

– Ez most komoly? Olaszországba küldöd őket? – kérdezte Walter hüledezve, és én sem akartam hinni a fülemnek. – Semmi büntetés, vagy ilyesmi?

– Walter! – kiáltottunk fel egyszerre Iannel.

Anya újból felénk fordult, először rám meredt, azután Ianre, miközben a gerince szabályos ívben megfeszült. Legalább jó hasznát veszi a jógaórán tanultaknak.

– Elmentek Olaszországba, és kész. Így rá lesztek kényszerítve, hogy együtt töltsétek némi minőségi időt – mondta erősen megnyomva a „minőségi” szót. – Viszont van egy feltételem.

Na, persze.

– Mi az? – kérdeztem türelmetlenül, és közben kihúztam egy különösen szúrós hajtűt az amúgy már teljesen kibomlott kontyomból. Ian hajában jó szolgálatot tenne, hogy lássunk valamennyit az arcából.

– Helyben vagyunk – mormolta Ian elég hangosan ahhoz, hogy meghalljam.

Anya drámai szünetet tartott, tekintete ide-oda cikázott köztünk.

– Figyeltek rám?

– Figyelünk – feleltem, Ian pedig folytatta a lábrázást. Képtelen egyetlen pillanatra is nyugton maradni?

– Lehetőséget kaptok rá, hogy bebizonyítsátok nekem, képesek vagytok normálisan viselkedni. Ha bármilyen panasz érkezik rátok Lina papájától, ismétlem *bármilyen* – ha veszekedtek, kiabáltok egymással, vagy akár csak ferde szemmel méregetitek a másikat –, nem járhattok tovább edzésre.

Megfagyott a levegő az autóban, majd hirtelen mindenki mondani kezdte a magáét.

– *Hogy mi van?* – szólalt meg Archie.

– Hűha! – ingatta a fejét Walter. – Ez most komoly, anya?

– Nem játszhatunk tovább a csapatainkban? – kérdeztem riadtan. – Úgy érted, nem focizhatunk?

Anya bólintott, önelégült mosolya olvadt vajként terült szét az arcán. Láthatóan büszke volt erre a húzására.

– Pontosan. Egyikőtök sem focizhat tovább a csapatában. És elég, ha csak egyikőtökre jön panasz – a büntetés ugyanis mindkettőtökre érvényes. Második lehetőség pedig nincs. Egyetlen botlás és nektek annyi.

Azt hittem, újabb ijedelem már nem érhet, ám a jó öreg pánik már harmonikába gyúrte a mellkasomat. Előredőltem, és belekapaszkodtam az első ülésekbe.

– De anya, tudod jól, hogy ebben muszáj fociznom. – A hangom elárult; korántsem szólt olyan határozottan, mint ahogyan szerettem volna. – Ha nem játszom a csapatomban, az egyetemi toborzók nem tudnak beválogatni az ottani bajnokságba. *A jövőm* függ tőle, még a végén nem jutok be az egyetemre.

– Eggyel több okod van rá, hogy ne szúrd el a dolgokat.

Iannel összenéztünk, olvasni tudtam a tekintetében. *Késő, Addie, eltoltad az egészet.*

Tüzes nyilakat lövellt felé a pillantásom.

– De hát ...

– Rajtad áll minden. És Ianen. Én pedig nem vonok vissza semmit.

Ez utóbbit ki sem kellett volna ejtenie a száján. A szüleim ugyanis sohasem másították meg az elhatározásukat. Az élet állandóságai közé tartozott: két pont között a legrövidebb út az egyenes, a habos gyömbérsör úgy a legfinomabb, ha már félig megolvadt rajta a fagyi, és a szüleim sohasem visszakoznak, ha már egyszer kiszabták a büntetésünket.

No de a foci? Hiszen ez a belépőm a jó iskolákba. Mert hát bármennyire is igyekeztem, a jegyeim nem éppen a legjobbak, úgyhogy sportösztöndíjjal kell bekerülnöm egy tisztességes képzést nyújtó műszaki egyetemre. Nem lesz egyszerű, de meg kell próbálnom.

A foci! Behunyom a szemem, érzem a gyep illatát, elképzelem a csapattársaim által felvett bonyolult alakzatokat, az idő közben megáll, és az élet egyéb dolgai a pályán kívül rekednek. Ott a helyem. Az egyetlen hely, ahová mindig is tartoztam. És most, hogy Lina elköltözött, Iannel pedig megromlott a kapcsolat, minden eddiginél jobban vágyom abba a közegbe.

Nem a jövőbeli Addie miatt. A focira most van szükségem, hogy túléljem Cubbyt, mert ez csakis a foci pályán lehetséges.

Anya az állával Ian felé bökött, aki kimúlt rongybabaként terült el.

– Te is hallod, amit mondok, Ian?

– Hallom – felelte furcsamód beletörődő hangon. Testbeszéde és hanghordozása azt sugallja *Nem érdekel az egész, én*

azonban tudom, hogy ez nem igaz. A sport neki sokkal többet jelent, mint nekem – határozottan eredményesebb is benne.

– Akkor hát megértetted, hogy akár te, akár Addie újból csináltok valami hülyeséget, nem játszhattok tovább a focicsapatban. Nincs második esély, nincs vita, minden úgy lesz, ahogyan mondtam.

– Világos – mondta Ian közönyösen. A keze visszatalált a hajához és újból szoros csomóba tekerte.

Archie egyik ujját figyelmeztetően a magasba emelte.

– Nem mintha felül akarnám bírálni a döntésedet, anya, de azért ez enyhén szólva túlzás. Egyikük hibázik, mire mindketten repülnek a csapatból...

– Nem nyitok vitát! – csattant fel anya.

– Várjunk csak, *micsoda*? – kaptam észbe, amint a büntetés második része is világossá vált. – Tehát ha Ian tesz valami marhaságot, engem fogsz megbüntetni miatta?

– Így van. És ennek a fordítottja is igaz. Fogjátok fel ezt úgy, mint egy csapatjátékot! Ha egyikőtök elszúrja, mindketten veszítetek.

– De, anya, én nem tudom Ian viselkedését befolyásolni. Ez nem fair! – siránkoztam.

– Mint ahogyan az élet sem az – vágott vissza anya kissé csúfondárosan. A szüleim imádják a szólásmondásokat, míg mások a finom sajtok vagy borok iránt viseltetnek ilyen szenvedéllyel.

És Ian hogyan képes *ennyire* visszafogni magát? Amióta felső tagozatosként gyakorlatilag egyedül megfordította a játék kimenetelét és módszeresen bevezette a csapatát a bajnokságba, az amerikai foci volt az élete. Azonkívül, hogy hátvédként benne van a gimi kezdőcsapatában, már két egyetem is

felkínált neki sportösztöndíjat. Közülük az egyik edzőtábort is. Nem csoda, hogy a bátyám sóbálvánnyá dermedt. Valószínűleg most megy keresztül valamiféle belső összeomláson.

Tudod, mit művelt Cubby, ugye? – Ian szavai felkészületlenül törtek a gondolataimba, el kellett kergetnem őket, mielőtt kiszorítják a többit. Most képtelen vagyok a focitáboron morfondírozni. Különben teljesen és végérvényesen besokallok. Most, amikor az olasz út forog kockán.

– Nagyszerű. Úgy tűnik, sikerült végre megállapodnunk – törte meg anya a csendet. Előrefordult, és kezeit a klasszikus „tíz perc múlva két óra” állásba igazította a kormánykeréken. – Most pedig a következőt fogjuk tenni. Amikor visszatérünk a szállodába, mindenki szépen bepakolja a holmiját. Walter, Archie, a busz holnap hajnalok hajnalán indul, addigra készen kell állnunk. Addie, Ian, ti megmosakodtok, átöltöztök, azután átkísérlek benneteket a nagynénétek szobájába, ahol a bocsánataért fogtok esedezni.

– De anya! – nyögtem fel, ám ő kezét a magasba emelve elhallgattatott.

– Ismétlem: *esedezni* fogtok érte! Később valamennyien részt veszünk az esküvői vacsorán, és ott természetesen civilizált embereként fogtok viselkedni, vagy legalábbis jól betanított emberszabásúakként. Majd miután táncoltunk, vagy süteményt ettünk, vagy bármi egyebet letudtunk, amit a húgom tervezett a mai estére, azonnal lefekszünk aludni. Ja, és Addie, Ian, nem ártana elővenni a józan eszeteket és kibékülni. Különben fenemód szenvedni fogtok egymás társaságában abban a pár napban Olaszországban. Úgy tudom, a temető, ahol Lina él, meglehetősen kicsi.

– Nem is kicsi. Éppenséggel óriási – feleltem.

- Addie. – Ian végképp elvesztette a türelmét. – Egy szót se!
- Én csak azt nem értem, hogy te miért...
- Addie! – üvöltött fel erre mindenki az autóban.

Visszapasszíroztam magam a bátyáim robusztus vállalai közé. *Inkább meg sem szólalok.* Ha ugyanis folytatni akarom a focit, csupán két cél lebeghet előttem: anya kedvében járni és valahogy kijönni Iannel.

Beszippantottam az ajkam, miközben a szemem sarkából lopva Ian kócos hajára pillantottam. *Hogyan jutottunk idáig?*

Életünk bármely más pontján kiváló ötletnek tűnt volna, hogy Iannel utazzam Olaszországba. Tökéletes társam volt a kalandozásainkban. Általános iskolás korunkban azzal szórakoztatott, hogy különleges helyeket fedezett fel a környékünkön. Egyszer egy dohos képregényekkel teli elhagyatott fészkerbe surrantunk be, máskor meg felsegített egy hatalmas tölgyfára, aminek a törzsébe rengeteg kezdőbetűt véstek.

„Tanulmányi kirándulások” – így nevezte el Ian a kiruccanásainkat. Ahogy telt az idő, úgy ragaszkodtunk e hagyományunkhoz, és a jogsík megszerzésével a lehetőségeink bővültek. Csupán három hete voltunk a legutóbbi utunkon.

– *Tanulmányi kirándulás indul!* – Ian szokás szerint nem vette a fáradságot, hogy kopogjon. Berontott a szobámba, kis híján feldőntött, ahogy az íróasztalnál ültem, majd ledobta magát a bevetetlen ágyamra.

– *Esélytelen.* Anya munkatársa egy óra múlva itt lesz, és együtt fogunk vacsorázni – vettem fel anya jellegzetes hanghordozását. – *Ja, és leszel szíves nem összekoszolni az ágyneműmet.*

Mivel hátra sem fordultam, ez utóbbi csupán feltételezés maradt. De hát jól ismerem Iant. Tőlünk, normális emberektől eltérően ő képtelen rendszeresen zuhanyozni és tiszta ruhát húzni. Közös autónkban a sáros kárpit tanúskodik erről a szokásáról.

Lefirkantottam a helyes választ, azután lapoztam egyet a füzetemben. Akár személyes sértésnek is vehettem volna, hogy beírtak a nyári iskolába, ám az elégséges osztályzatom biológiából arra figyelmeztetett: nem árt némi ismétlés a következő tanév előtt.

Ian színpadiasan átfordult az ágyamon, mire fájdalmasan felnyögtek alatta a rugók.

– Anyának nem lesz kifogása ellene, ha elmegyünk a Diákköri Sportbizottság fontos ülésére.

– A DS? – pördültem meg a forgószékekkel. – Ugye nem azt akarod mondani, hogy tagnak jelöltél? – A DS létrehozása újabb és kétségbeesett kísérlet volt, hogy iskolánk megszabaduljon rossz hírnevétől, mely szerint nálunk vannak az állam legagresszívabb, illetve legundokabb szurkolói.

Ian felvillantotta jellegzetes, széles vigyorát, jelezve, hogy izgalmas bejelentés következik.

– Nyugi, nem jelöltettek sehová. Ez csupán alibi, ha anya megkérdezné, hova megyünk.

A ceruzám csörömpölve hullt ki a kezemből az íróasztalra.

– Ugye tudod, hogy veled megteszik? Miss Hampton azt mondta, hogy be fogják választani a suli legmenőbb sportolóit, és esküszöm, hogy közben rád nézett. – A szívemre tettem a kezem és megpróbáltam utánozni a tanárnő negédes hangját: – Ian, te magad vagy a fényesség, a megtestesült tökély. Ó, ments meg minket tökéletlen valónktól!

Ian erre vágott egy grimaszt.

– Jaj, ne már, hanyagoljuk a focit! Az autóban várlak. – Felugrott és kiszáguldott a szobámból, maga után hagyva sáros testlenyomatát a hófehér ágyneműhuzaton.

– Ian... – sóhajtottam fel a látványtól, de aztán előkaptam az edzőcipőmet az íróasztalom alól és utánarobogtam. Ian nyomába eredni számomra olyan természetes volt, akár az alvás vagy a fogmosás. Szó nélkül követtem bárhová.